

[Petra Petersen.]

har indledet og deltaget i disse møder, som det ærede medlem fru Erna Sørensen sagde, og også de har været enige om, at det, der måtte til, bl. a. var økonomisk støtte. Straf vil aldrig nogensinde kunne afskaffe aborterne.

Enten man nu ser på problemet fra den ene eller den anden side, tror jeg, det er klogt, at vi, der dog skal give lovene, gør os klart, at ansvarlige kvinder ikke vil sætte børn i verden, hvis de ikke kan sikre disse børn nogenlunde gode kår. Det drejer sig jo ikke altid om den allerfattigste del af befolkningen — hvis det gjorde det, kunne man måske ordne det på en anden måde. Det drejer sig heller ikke om de velhavende — de er velhavende nok til at undgå at få børn. Nej, dem, det drejer sig om, er de masser af familier, som i dag med store økonomiske spekulationer klarer dagen og vejen, så nogenlunde klarer sig fri af det offentlige, men heller ikke mere, fordi husmoderen her ofte har en umådelig lang arbejdsdag og et umenneskeligt slid. Det er sådan lige med nød og næppe, at de slæber sig igennem. Masser af familier, ja, langt den største del af arbejderbefolkningen har det sådan i dag, og det er dem, det i høj grad gælder. Undertiden har de slet ikke råd til den luksus, det er at have børn, men har de i forvejen børn, kan de ikke belaste familiens budget med udgiften til endnu et barn, og statistikken viser, at det er de kvinder, der, enten legalt eller illegalt, får afbrudt deres svangerskab. De vil ikke sætte børn i verden, når de ikke kan forsørge dem, og det er forståeligt. Hvis en sådan familie skal have et barn til, betyder det for de børn, den allerede har, mindre til mad, færre klæder og dårligere boliger. Det er også de familier, der bebor de 2 værelses lejligheder. Selvom vi har boligtilskud til børnerige familier, er det langt fra alle, der kan få de boliger; heller ikke alle har råd til at tage de boliger, idet de mange gange slet ikke har råd til at flytte fra den bolig, de nu engang har.

Alle de ting, jeg her har fremdraget, og de debatter, der har været, bevirkede, at jeg egentlig mødte her i rigsdagen i dag med ret store forhåbninger. Jeg vil være ærlig og sige, at jeg troede, det var ved at lykkes mig at få partierne her i salen og den højt-ærede minister til at forstå, at tiden nu er inde til, at der gøres noget alvorligt. År efter år har jeg nu gennem 7 år henvendt mig til

rigsdagens partier, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Erna Sørensen, at jeg synes ikke, det har været spildt, det synes jeg absolut ikke. Jeg vil blive ved med at gøre det, lige til det lykkes mig at få gennemført denne lovgivning. Det er så nødvendigt, at jeg ikke synes, det nogensinde vil være spildt.

Jeg havde håbet, at vi nu var nået til en forståelse, der skulle resultere i, at man nu virkelig ville se på lovforslaget. Det har man nemlig ikke gjort tidligere. Det er rigtigt, at man har nedsat et udvalg — jeg har selv været med, dengang vi var udvalgsberettigede —, og man indkaldte til et møde, men mere skete der ikke. Lovforslaget er aldrig nogensinde blevet behandlet i et udvalg. Der har man sagt været nedsat et udvalg, men det er også det hele — sådan er det gået til. Jeg troede virkelig, at man nu ville begynde at se på lovforslaget og opfylde enkelte af de løfter, der gang på gang er givet befolkningen.

Hvad har jeg så hørt i dag? Ja, jeg vil gerne takke de ærede ordførere, som er gået ind i en virkelig drøftelse af problemet. Jeg takker det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp for den forståelse, det ærede medlem viste lovforslaget. Men hvad har vi fået af løfter i dag? De sædvanlige — og ikke andet. Jeg har hørt dem gang på gang. Man har talt om arbejderbeskyttelse, man har talt om støtte til unge, som sætter bo, man har talt om det ene og om det andet, men man har aldrig gennemført noget af det; det eneste regulære, der er gennemført, er mælkehjælpen; man har fået en husmoderafføsning, som hverken er fugl eller fisk, og sådan er det hele vejen igennem.

To ærede ordførere — det var vist de ærede medlemmer fru Viola Nørløv og hr. Krogh — har talt om lægeundersøgelse af den svangre kvinde og senere også af barnet. Det er udmærket, ganske udmærket, at man sætter sunde børn i verden, men de sunde børn skal også have mad. Det er ikke nok at undersøge børnene og moderen; moderen skal også have mad. Det er udmærket, at vi har lægeundersøgelse, og jeg synes, sundhedsplejerskernes arbejde er aldeles udmærket, men før man skaffer børnene mad og tag over hovedet, har det heller ingen betydning.

Fra konservativ og fra venstres side taler man om udgifterne ved dette forslags gennemførelse. Også det har jeg hørt før, og jeg